

БЕЗЪ БАЦА

ОЩЕ юлското слънце не се е събудило зад далечния балканъ, който ограда на изтокъ широкото поле, стрина Гроздана е вече на крака и мете дворчето предъ малката си дъсчена къщица. Децата спятъ ажтре. Тя бърза да почисти, преди да станатъ, за да отиде на работа въ гостилницата край голѣмия пѣтъ.

Помела, почистила, тя се постѣга, прибира коситѣ си, отрѣзва два рѣзана студенъ хлѣбъ,

оставя върху тѣхъ по една бучка сирене, оглежда децата, които спятъ на ниското миндерче, и тихо излиза. Тя отива въ гостилницата да готви, отдето се прибира вечеръ късно. Защото е сама. Мажътъ ѝ бѣше загиналъ като шофьоръ, при една автомобилна катастрофа.

Слънцето отдавна вече грѣе и се оглежда въ росата на ливадитѣ, когато дветѣ деца се събуждатъ и изкачатъ предъ къщицата. Не се очудватъ, че майка имъ не е въ къщи. Тѣ знаятъ кжде работи цѣль денъ и защото ги оставя самички.

Ганка и Гошко — сестриче и братче — наплискаватъ лицата си съ прѣсна студена вода отъ кофата, оставена отъ майка имъ до вратчката. Сѣдатъ на прага и заядатъ хлѣба и сиренцето.

— Гошко, азъ ще отида пакъ въ фабриката, дето се плетатъ чорапи, — обръща се Ганка къмъ братчето си — Ти ще стоишъ въ къщи самичкъ. Игрѣй си, но гледай да не направишъ нѣкоя пакостъ.

— Че до кога ма, како, ще ходишъ въ фабриката? Мама ѝ нѣма, тебе те нѣма!...

— Цѣло лѣто, Гошко, ще ходя да работя въ плетачната фабрика. Плащатъ ми. Ще

събера пари да си купимъ книги, когато тръгнемъ на училище. Мама пѣкъ работи въ гостилницата да ни нахрани и облѣче.

— Како, ама мжно ми е да стоя самичкъ, — възразява Гошко, като си дояда хлѣба.

— Ще търпишъ. До обѣдъ, когато се върна отъ фабриката.

Децата свършватъ закуската си, седнали предъ вратата, огрѣни отъ топлото утринно слънце.

Ганка събира трохитѣ, хвърля ги на дветѣ пилета въ курничето задъ къщицата и трѣбва направо презъ ливадитѣ за плетачната фабрика. Гошко, заврѣлъ ржцетѣ си въ джобоветѣ, изпраща сестра си съ погледъ. Следъ това се заглежда въ пѣрполеното и църкането на едно врабче. Подгонва го и всичко забравя.

ОБѢДЪ. Въздухътъ трепти отъ горещина. Слънцето като запалено кълбо грѣе право надъ главата, въ срѣдата на небето.

Гошко устѣца, че му е гладно. Обѣдъ е вече. А още не е донесълъ котлето съ гостба отъ гостилницата. Сестра му скоро ще си

дойде и ще иска да яде. Сега е вече неговъ редъ и той нѣщо да свърши. Гравба котлето и бѣжишкомъ, скачайки ту на единъ, ту на другъ кракъ, заслиза по пѣтчката долу на голѣмия пѣтъ. Тамъ, на единъ завой, се намира гостилницата, дето готви майка му. Тя ще напълни котлето му съ гостба.

Гошко се спира предъ вратата на гостилницата, запѣхтѣнъ отъ тичането.

— Ха, Гошко дошълъ, — извиква гостилничарътъ бай Спиро. — Влѣзъ, бе Гошко!

Момчето прибѣгва край маситѣ, около